

— w przypadku gdy sąd taki jak sąd odsyłający stwierdzi brak jurysdykcji krajowej, sąd ten nie ma obowiązku ponownego badania z urzędu nakazu zapłaty na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1896/2006 stosowanego w drodze analogii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 marca 2016 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Portmeirion Group UK Ltd/Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-232/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 412/2013 — Ważność — Przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chin — Produkt objęty postępowaniem — Rozpatrywany produkt — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 156/04)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Portmeirion Group UK Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego nie ujawniła żadnej okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 412/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – Safe Interenvios, SA/Liberbank, SA, Banco de Sabadell, SA, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Sprawa C-235/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przeciwdziałanie korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu — Dyrektywa 2005/60/WE — Środki nadzoru wobec klienta — Dyrektywa 2007/64/WE — Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego)

(2016/C 156/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Safe Interenvios, SA

Strona pozwana: Liberbank, SA, Banco de Sabadell, SA, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Sentencja

1) Artykuły 5, 7, art. 11 ust. 1 i art. 13 dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, zmienionej dyrektywą 2010/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu takiemu jak omawiane w postępowaniu głównym, które, po pierwsze, zezwala na stosowanie standardowych środków nadzoru wobec klientów, którzy są instytucjami finansowymi, w odniesieniu do których przestrzeganie środków nadzoru stanowi przedmiot kontroli, jeżeli istnieje podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 7 lit. c) tej dyrektywy, oraz po drugie, nakłada na instytucje i osoby podlegające wspomnianej dyrektywie obowiązek stosowania, w zależności od dokonanej przez nie oceny ryzyka, środków wzmożonego nadzoru wobec klientów w sytuacjach, które z uwagi na ich charakter mogą wiązać się z dużym ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 13 ust. 1 tej dyrektywy, takich jak transfer środków pieniężnych.

Ponadto nawet w braku takiego podejrzenia lub ryzyka art. 5 dyrektywy 2005/60, zmienionej dyrektywą 2010/78, zezwala państwu członkowskim na przyjęcie lub utrzymanie w mocy bardziej rygorystycznych przepisów, jeżeli przepisy te mają na celu wzmocnienie walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.

2) Dyrektywa 2005/60, zmieniona przez dyrektywę 2010/78, powinna być interpretowana w ten sposób, że instytucje i osoby objęte tą dyrektywą nie mogą stanowić zagrożenia dla zadania nadzoru nad instytucjami płatniczymi, które zgodnie z art. 21 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, zmienionej dyrektywą 2009/111/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r., należą do właściwych organów, i nie mogą zastępować tych organów. Dyrektywę 2005/60, zmienioną przez dyrektywę 2010/78, należy interpretować w ten sposób, że o ile instytucja finansowa może w ramach obowiązku nadzoru ciężącego na niej wobec klientów uwzględnić środki nadzoru stosowane przez instytucję płatniczą wobec jej klientów, to jednak wszystkie przyjmowane przez nią środki nadzoru powinny być dostosowane do poziomu ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

3) Artykuły 5 i 13 dyrektywy 2005/60, zmienionej przez dyrektywę 2010/78, należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak w postępowaniu głównym, ustanowione na podstawie bądź to zakresu uznania pozostawionego państwu członkowskim przez art. 13 tej dyrektywy, bądź to kompetencji przyznanej państwu członkowskim w art. 5 tej dyrektywy, powinno być zgodne z prawem Unii, w szczególności z podstawowymi swobodami zagwarantowanymi przez traktaty. O ile jednak takie uregulowanie krajowe zmierzające do zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu jest właściwe dla zagwarantowania realizacji wspomnianego celu, mogącego uzasadniać ograniczenie podstawowych wolności, oraz pomimo istnienia domniemania, że transfery środków pieniężnych przez instytucje podlegające wspomnianej dyrektywie do innych państw niż państwo ich siedziby wiążą się zawsze z dużym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o tyle wykracza ono poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego przez nie celu, ponieważ ustanowione przez nie domniemanie ma zastosowanie do wszystkich transferów środków, bez przewidzenia możliwości jego obalenia dla transferów funduszy niewiązanych się obiektywnie z takim ryzykiem.

(¹) Dz.U. C 235 z 21.7.2014.